

Publicerad 2013-11-09 19:45 av kerstin skriver

samman

A boy named Sue och kerstin skriver

som en oslipad diamant i sahara

som en skimrande rubin i blåleran

gröna laguner bland betongens dova eko

vajande gula ax över brunjorden

snöfall i juli, arktis vårflodrar dränker vintergatan i dess egen sorg, ett fragment ur en dröm siad ur sanning, primalskrik i en isolering, det återkommande ljudet som delar skallen till en sekretporlande mittbena.

stjärnfall i lungorna

lungsot

sothönor, pärlhöns, storspovar letar mask, jag lägger min åt sidan och blottar ansiktet mot spegelblank sjö

och än minns jag hur stjärnorna sjönk genom spegelglasets reflekterande anlete, fick skogar att böja sig likt fjädrar fyllda av bläck, den blecksvarta sjön blänker som pärlemo utav de agn som trotsat botten, som om masken inte var dess enda syfte, skogen är svart nu, svart som sot och om man blickar åt sidan kan man se den sjunka likt en ruvande höna just innan räven sliter den itu

ännu hörs kvidandet som en vindil mellan de höga stammarna, och rödfärgade fjädrar dansar på en klar vattenhinna över den nyss lagda isen, en man i svarta höga stövlar går runt boningshuset, kräkens uthus, hönsgården och ner mot sjön. född med kylan i nacken gör man det aldrig enkelt

likt en enkelriktad isstorm ekar stöveltrampen längs uthusen, jag står på knä bakom hönsgården, kräks av den kalla mynningen i nacken, marken färgas röd, lägger sig som en hinna innan jag singlar mot sjödjupet som jag aldrig vore född

av snö, född, död, begravd där under det vita täcket, så smälter kristallerna på väg ner mot botten av den sjö, det djup jag aldrig såg komma, och stålet i nacken väser, fryser mig i den pose där jag kastar mig genom tiden bland boskap och pärlor som lossats från sin slinga, den som låg runt halsen

pärlhalsbandet gnistrar mot de kristallklingande drivorna och smälter den dödföddes täcke, av jord är du kommen, jag vässar mitt stål mot kistan, rispar den frusna kohuden mot min bröstborg till jag lossnar från bojan kallad kropp, jag finner djupet i mimspelet som slingrar sin skepnad runt nacken, lika existenslös som det bottenlösa

jag hör rävarna väcksa likt hundar i en gård, stannar där du är under min bleka hud, trotsande banden knutna
av år likt ringar på en stam, den barkbit som lägger sig mot skinnet är din, jag kommer inte att sätta kniven i
den, det finns en tystnad som talar till mig nu, jag hör den

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten